

Ιάκωβος Καμπανέλλης Ο Δείπνος

Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ μπαίνει, παρατηρεί με προσοχή το χώρο, το στρωμένο τραπέζι. Ταυτόχρονα σχεδόν εμφανίζονται στα βάθη της σκηνής η ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ, η ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ, ο ΑΙΓΙΣΘΟΣ, ο ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ... Οι τρεις πρώτοι κοιτάζουν την ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ, ο ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ σαν να το αποφεύγει. Η ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ πάει δυο τρία βήματα προς το μέρος της κόρης της...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...Ιφιγένεια...! Ιφιγένεια...! στάσου μια στιγμή, γύρισε το πρόσωπό σου να σε δω...!

(Φυσικά η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ δεν αντιλαμβάνεται τίποτα.)

... την πρώτη ώρα δυσκολεύτηκα να σε γνωρίσω...! αν δεν σ' έβλεπα μαζί με την Ηλέκτρα και τον Ορέστη θα ρώταγα ποιά είσαι...! τί φοβερό που θα ήταν, να μη γνωρίσω την κόρη μου και να ρωτάω ποια είναι...!

(Η ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ αρχίζει να κάνει, πολύ αργά, το γύρο του τραπεζιού κοιτάζοντας με προσοχή τα φαγητά και τα σκεύη.)

...μεγάλωσε κι η Ιφιγένεια... έχει κιόλας γκριζες τρίχες στο πλάι... με το που έλειπε τόσα χρόνια δε σκέφτηκα πως ο καιρός περνά και για την Ιφιγένεια... όλα μου τα παιδιά ήταν το ένα καλύτερο από τ' άλλο, αλλά ετούτη ήταν το πιο αθώο, το πιο απονήρευτο...! ανησυχούσα με σένα, Ιφιγένεια... μόνο να παίζεις ήθελες, να σου λέω αστεία να γελάς κι έλεγα «Θεέ μου, πώς θα βγει στη ζωή αυτό το παιδί, με τόση αθωότητα;!» ευτυχώς όμως είχα κάνει λάθος... εσύ και με τους βάρβαρους τα 'βγαλες πέρα, και γύρισες και δείχνεις πιο καλά απ' όλους...! ε, Ιφιγένεια...;

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

...δε σε ακούει, μην το ξεχνάς...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...γιατί, Θεέ μου; είμαστε τόσο κοντά...!

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

...δεν είμαστε...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...αν απλώσω το χέρι μου, θα την αγγίζω...!

ΑΙΓΙΣΘΟΣ

...ακόμα κι αν την αγκαλιάσεις, δε θα καταλάβει τίποτα...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...μόνο μια στιγμή, όσο χρειάζεται να νιώσει ότ' είμαι δω και τη βλέπω...!

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

...εσύ τουλάχιστον μπορείς και τους βλέπεις...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...μη με ζηλεύεις, Κασσάνδρα, αυτό είν' ακόμα πιο μεγάλο μαρτύριο...

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

...σκέψου να μην είχες ούτε αυτό...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ

...με μισείς, Κασσάνδρα, κι είναι άδικο, τόσες φορές σου το εξήγησα... εγώ σε πόνεσα από την πρώτη μέρα που σε φέρανε στις Μυκήνες... άκουγα τα λυπητερά τρωαδίτικα τραγούδια σου και σκεφτόμουνα το δικό μου χαμένο παιδί, την Ιφιγένεια, και μου σπάραζ' η καρδιά, και σ' αγαπούσα... μ' έκανες να νιώθω ότι είχα δίκιο που αποφάσισα να τον σκοτώσω...

(Ιάκωβος Καμπανέλλης. Θέατρο. Τόμος ΣΤ'. Αθήνα: Κέδρος, 1994)